

питала: „А що е това човѣкъ, отъ когото тѣй много те е страхъ?“

— Ехъ, сестро, той не е много голѣмъ, помалѣкъ е отъ тебе на ръстъ, когато се изправишъ на заднитѣ си крака, и е по слабъ отъ тебе, ала е много хитъръ. Кога го видя, кожата ми потреперва, космитѣ ми настрѣхватъ, умѣтъ ми се замайва и трѣпки ме побиватъ по снагата. Той е много уменъ и бие отдалечъ. Като хвърли съ незнамъ какво, ушитѣ ми писватъ отъ гърмежа. Ако ли се случи пѣкъ да умѣри и удари на нѣщо, то тамъ си и остава на мѣстото.

— Хайде, казала мечката на лисицата, да ме заведешъ да видя и азъ що е човѣкъ! Какво струва неговата сила прѣдъ моята, и азъ мога да бия отдалечъ!

Вървѣли, вървѣли, срѣщнали единъ бѣлобрадъ старецъ, който се подпиралъ съ тоягата си и едвамъ-едвамъ вървѣлъ.

— Това ли е човѣкъ, лисо? Попитала мечката.

— Не е това. Това е било човѣкъ, ала сега не е, отговорила лисицата. Старецътъ се поспрѣлъ, помърморилъ нѣщо, но мечката и лисицата хичъ не искали да го слушатъ, отминали го.

Вървѣли, вървѣли, срѣщнали едно дѣте.

— Ха, това е човѣкъ, лисо, нали? казала мечката.

— Не е това. Това ще бжде човѣкъ, ала сега не е, отговорила лисицата.

Момченцето като ги видѣло, помислило си, че магарето и котката ходили да пиятъ вода и никакъ не се уплашило. То се заиграло на пѣтя, а мечката и лисицата го отминали, безъ да му сторятъ нѣщо зло.